

קָבֵץ

שיחות מוהרא"ש

במעלת קדשת ז' הנרות

*

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים,
אשר מתוך הנחל נובע מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקו
העדרים, להתחזק בעבודת תבורא בכל דרגת שיהיו נמצאים
אשר נשמעו מפי קדשו של כבוד קדשת

מרן מוהרא"ש שליט"א

ידבר נפלאות ממצלת ונחיצות קדשת שבעת הנרות, ויגלה שאי אפשר
לזכות לזה כי אם על ידי הנר העקרי שהוא הפה – לבקש על כל גר וגר
בפרטיות בכל יום בתפלה ובהתבודדות ויתאר עבודות נפלאות שראינו
ושמענו בענין זה

ערב שבת קדש פרישת בהעלותך תשע"ג

על ידי תלמידי מתיבתא היכל הקדש
חסידו ברסלב
עיר הקדש ירושלים תובכ"א

שיחה במעלה קדשת ז' הירות

מוהרא"ש נ"י אומר, אשר קדשת ז' גרות שיש בראשו של אדם, שהם שתי עיניו, שתי אזניו, שני נקבי חוטמו, ופיו, הם עקר קדשתו של אדם, והם מאירים ימי חייו, שאם מקדש אותם בראוי, מתחיל לראות אור גדול בכל ימי חייו, כי על בן נקראים ז' גרות, כי הם גרות ממש, וכשאדם מטיב אותם ומדליק אותם בראוי, הם מאירים באור גדול מאוד, וגם הפנים שלו מאירים למרחוק, כמו מנורה דלוקה ממש, כי הפנים שלו נעשים כמו פני המנורה, שזהו סוד אור פני הצדיקים, שמאירים באור גדול מאוד, כי זוכים לקדש ז' גרות שלהם ולהדליקם באור השכינה, ועל בן פניהם כמו מנורה ממש, ויש בהם היכלת להאיר גם לאחרים, ולהכניס ניצוצי אור, בכל ימי חייהם.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שיש ששה קנים שיוצאים משני צדי המנורה, שהם בנגד שתי העינים, שתי האזנים, ושני נקבי חטם, ובאמצע יש פני המנורה, שהוא הקנה האמצעי, ויחידי, בנגד הפה, שגם בן

יחידי, ונקרא "פני המנורה", כי בו תלוי הכל, כי עקר הדרך להגיע אל קדשת כל הז' נרות, הוא על ידי תפלה והתבודדות, להרחיב דבורי פיו בתפלות ובקשות להשם יתברך, עד שיזכה לקדש את כלם.

וגם לזכות לקדשת הפה בעצמה, צריכים לבקש ולהפציר הרבה, שיזכה לעסק תמיד בתפלה והתבודדות אל השם יתברך, ולהרגיש שכל תחיות שלו רק על ידי תפלה, וכמו שכתוב (תהלים מב): "תפלה לאל חי" (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ט'), ועל כן כתיב (במדבר ח') אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות, ואמרו חכמינו הקדושים (מוכא שם בפרוש רש"י) שכל הנרות היו פונים אל הנהר האמצעי, ולכאורה יש להבין, הלא הנהר השביעי עמד באמצע, וכלם פנו אליו, ואם כן למה כתיב, אל מול פני מנורה יאירו "שבעת" הנרות, הלא היה צריך לכתב, יאירו "ששת" הנרות, אבל התרוץ הוא, שגם על הנהר האמצעי שהוא הפה, צריכים לבקש הרבה, כי בו תלוי הכל, והנהר השביעי, שהוא הפה, צריך להאיר לעצמו, ואם אדם זוכה לקדש פיו, ולהרבות בתפלות ובהתבודדות על כל פריטי החיים בכלל, ועל קדשת כל הז' נרות בפרט, בודאי יזכה להגיע לאור גדול, ולהיות דבוק בו יתברך באמת.

וְרָגִיל מְאֹד בְּפִי מוֹהֲרָא"ש נ"י, לְדַבֵּר מִדְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל בְּלִקּוּטֵי
 מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן כ"א, הַמְדַּבֵּר מִקְדָּשֶׁת הַזֶּה גֵּרוּת, שְׁצָרִיכִים
 לְשִׁמּוֹר מְאֹד עַל הָעֵינַיִם שֶׁלֹּא תִסְתַּכְּלָנָה בְּמִקּוֹמוֹת הָאֲסוּרִים,
 וְלְשִׁמּוֹר מְאֹד עַל הָאָזְנוֹת שֶׁלֹּא תִשְׁמַעְנָה מִה שְׁאֲסוּר לְשִׁמּוֹעַ,
 וְלְשִׁמּוֹר מְאֹד עַל הַחֹטֵם שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּכַעַס, וְלְשִׁמּוֹר מְאֹד עַל הַפֶּה
 שֶׁלֹּא יִדְבֹּר דְּבוּרִים אֲסוּרִים חֵם וְשִׁלּוּם, וְהִיא רָגִיל לֹאמַר, שְׁבָצוּי
 הַמְּנוּחָה יֵשׁ שְׁתֵּי מִצְוֹת, הַטֹּבֶת הַנִּזְרוּת בְּכָל בֹּקֶר, וְהַדִּלְקַת הַנִּזְרוּת
 בְּכָל עָרֵב, שֶׁמִּצַּד אֶחָד צָרִיכִים לְנִקּוּת הַזֶּה גֵּרוּת מִכָּל שְׂמִיץ שֶׁל
 לְבָלוּד, וְלְשִׁמּוֹר הַיָּטִב עַל כָּל הַזֶּה חוּשִׁים שֶׁלֹּא יִהְיֶה בָּהֶם שׁוֹם הַפְּרוֹן
 פָּגֶם חֵם וְשִׁלּוּם, וּמִצַּד שְׁנֵי צָרִיכִים לְהִכָּנִים בָּהֶם שְׂמִיץ זֵית זָד,
 וְלְהַדְלִיק אוֹתָם מִחֻדָּשׁ, וּלְבֹנֵן עֵינָיו לְהִסְתַּכֵּל עַל הַחַיּוֹת אֱלֹקוֹת שְׁיֵשׁ
 בְּכָל דָּבָר, וּלְהַטּוֹת אֲזָנוֹ לְשִׁמּוֹעַ הַקּוֹל שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַקּוֹרָא
 מִכָּל דָּבָר, וּלְבֹנֵן חוּטָמוֹ לְהַרְיֵחַ הַרִיחַ שֶׁל אֱלֹקוֹת שְׁיֵשׁ בְּכָל דָּבָר,
 וּלְתַקֵּן פִּיו לְדַבֵּר דְּבוּרֵי אֱמוּנָה וְיִרְאַת שָׁמַיִם תָּמִיד, כִּי בְּדֶרֶךְ זֶה
 מִתְקַיֶּמֶת אֲצִלוֹ הַטֹּבֶת וְהַדִּלְקַת הַמְּנוּחָה בְּכָל יוֹם, כְּמוֹ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ
 מִפֶּשֶׁת, וְיִזְכֶּה לְהַמְשִׁיד עַל עֲצָמוֹ קִדְשָׁה עֲלִיזָה.

וְכַפּוּה פְּעָמִים אָמַר לָנוּ מוֹהֲרָא"ש נ"י, שְׁבָשְׁנוֹת צְעִירוּתוֹ, עֶקֶר
 הַתְּבוּדָּה וְאוֹתוֹ אֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם, הִיָּתָה בְּנוּיָה עַל קִדְשֶׁת ו'

הנרות, שהיה מפציר ומבקש הרבה את הקדוש ברוך הוא בכל יום על כל אחד ואחד מהם, ולא היתה תפלה והתבודדות שלא היה מבקש על זה, כי נכנסו בו מאד דברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"א), שכל התלהבות הלב, ושפע אלקי, תלויין בקדשת הו' נרות, ועל כן הרבה מאד בתפלות על זה, והבין שבזה תלוי הכל.

ובשנת תשל"ט, בש"ה מוהרא"ש נ"י בארץ ישראל על ימי ראש השנה הקדושים, ביום צום גדליה בבקר אחר התפלה, נסע מוהרא"ש נ"י עם קבוצה של אנשי שלומנו לציון שמואל הנביא ברמה, ושם ראו אנשי שלומנו דגמא חיה של תפלה והתבודדות על קדשת הו' נרות, כי בשעת ישיבתו של מוהרא"ש נ"י אצל הציון של שמואל הנביא, פתאום פרץ מוהרא"ש נ"י בכביה רבה באין חפגות, והתחיל לצעק בקול גדול מאד, "רבוננו של עולם, בואבות לי העינים מאד, אנא תרפא העינים שלי ברפואה שלמה", וחזר על מלין אלו פעמים רבות אין מספר, אחר כך המשיך ואמר "רבוננו של עולם, בואבות לי האזנים מאד, אנא תרפא האזנים שלי ברפואה שלמה", וגם על מלין אלו חזר פעמים רבות אין מספר, ואחר כך אמר "רבוננו של עולם, בואב לי החטם מאד, אנא תרפא החטם שלי ברפואה שלמה", וגם על זה חזר פעמים אין מספר.

ולבסוף אמר "רבונו של עולם, בואב לי הפה מאד, אנא תרפא
הפה שלי ברפואה שלמה", וגם על זה חזר פעמים אין מספר, הנה
אנשי שלומנו שעמדו שם נבחרו מאד מאד מכל המראה, וממש
נמס לבם בתוכם כמו מים, כי אף על פי ששמעו המון פעמים
מוהר"ש נ"י לדבר מגדל נחיצות הענין לבקש על ה' גרות, אבל
זו היתה פעם ראשונה שראו דגמא חיה מזה, והפלא היה, שמי
שהיה עומד שם, ולא ידע פנימיות בונתו של מוהר"ש נ"י, היה
יכול לחשב שמוהר"ש נ"י מכון פשוטו כמשמעו לכאבים גשמיים,
ושחוא צועק מרב צער ויסורין גשמיים רחמנא ליצלן. אבל אלו
שהבינו קצת ידעו, שמוהר"ש נ"י היה צועק על כאבי נשמות
ישראל, שכל אחד ואחד צריך רפואה שלמה על כל אחת מן ה'
גרות, ונתעוררו בהתעוררות עצומה אל השם יתברך.

וכמה מאנשי שלומנו שעמדו במעמד קדוש זה, ספרו, שאפילו אחר
יותר משלשים שנה מפעמד קדוש זה, עדין מצלצלים באזנם
תקולות של מוהר"ש נ"י אצל ציון שמואל הנביא, ועדיין מעוררים
אותם לבקש תמיד על קדשת ה' גרות, אשרי המתפלל תמיד
להקדוש ברוך הוא לזכות לקדשת ז' הגרות באמת.

